

at a vízbe.
ily s Kaf-
nászott és
ig semmi

esőndesen
hát mikor
ntott volt.
é szembe,
i csodál-
a ki min-
t. S egy

ha béké-
a ki vitéz-
éz, csuffá
bizonyi-

k a fele ki
— Fekete
lásod jelét
azért sem
nyosan igen
tjat várnak
Jenny. Ör-
ép partjain
táját oly

ó társaság

zimü napi-

gyes ada-
bácsi.

aeum épület.
sten.

KIS HIR

BUCSU-HEVERÉS. (Lásd a 159. lapon.)

SZILAJ KATA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

MIKOR a jó szülők hazaértek, Katiczát már ágyban fekvve, még mindig eszméletlen állapotban találták. Munkások messziről látták volt a szerencsétlenséget, oda siettek s kiemelték az alélt leánykát az árokból. Azt sem igen tudhatták eleinte: él-e még vagy meghalt. Egyikök a házba sietett s mihamar ott termett a cselédség, hazavitték Katiczát s lefektették. Halálsápadtan feküdt ott, mozdulatlanul, csak gyöngye lélekzése mutatta, hogy még él. A kövér Náni még a szülők megérkezése előtt befogatott s kocsit küldött az orvosért, kit most aggodva vártak. Végre megérkezett.

Az öreg orvos régi jó barátja volt a háznak s Dánosi teljesen megbizott benne. A mint az orvos megtudta, mi történt és látta az eszméletlenül fekvő leánykát, nagyon elkomolyodott.

— Veszedelmes dolog lehet... mindjárt megvizsgáljuk.

Gondosan, sokáig tapogatta a beteget s egyre komolyabb lett. A jó szülők pedig aggodva lesték, mit fog mondani.

— Nagy baj, szólalt meg végre az orvos. Nagy baj! Keze-lába ép, de inkább ezt törte volna el valamelyiket. Attól tartok, hogy hátgerince sérült meg.

— És ez veszedelmes?

— Nem fog belehalni... néhány napig alkalmasint erős láza lesz, aztán magához tér, de csak aztán fogjuk látni, mennyire súlyos a sérülés. Életben maradhat, de meglehet, hogy ép sohasem lesz többé, tehetetlen nyomorék marad.

A szilaj, örökké mozgó, csintalan Katicza tehetetlen nyomorék! (Hogy élhetne ő mozdulatlanul, egy hosszú életen át betegen! Milyen jó, hogy nem hall, nem ért semmit!

A jó szülők megrendülve hallgatták az orvos komoly szavát. Tudták, hogy a lelkiismeretes orvos mindent meg fog tenni a beteg megmentésére, ők is készek minden áldozatra, most már az isteni Gondviselés kezében van a szerencsétlen gyermek jövője.

A Katicza szomorú esete mindent megváltoztatott a házban. Nem hangzott többé vidám kaczagás, nem volt többé senkinek jó kedve, aggodó arccal járt-kelt mindenki a házban. A jó szülők busan lesték, mi lesz kedves leánykájokkal s a kedves Zsófi majdnem ép annyira szomorkodott, mint ők. Még Kálmán is őszintén sajnálta a szerencsétlenséget, mert ha sokat ingerkedett és pörölt is Katiczával, de nem volt olyan rossz indulatú, hogy ilyen nagy bajnál is kárörömet tudott volna érezni. A cselédség is, melyet a szilaj leányka annyiszor megkinzott, most már inkább törte volna ezt tovább, csak ne kellene szegény Katiczának betegen feküdni. És mindnyájan felváltva ott virrasztottak a kis beteg mellett.

Katicza több napig semmit sem tudott erről. Nagy lázban feküdt, félrebeszélt, nem ismert rá senkire.

— Lássá, kedves Zsófi kisasszony! szólt egy napon a kövér Náni, mikor együtt örködték a beteg mellett; lássa, ilyen büntetés éri a rossz gyermekeket.

— Oh, hiszen Katicza nem rossz, felelé Zsófi. Aztán ez nem is büntetés

volt, hanem szerencsétlenség. Már pedig, szerencsétlenség jó gyermeket is érhet, az a csacsi nem tudta, ki ül rajta.

— Oh, azok az oktalan állatok sokszor nagyon okosak.

A kövér Náni nem igen tudta jól megmagyarázni, a mit gondolt s Zsófi nem hitte el, hogy a csacsi tudta, hogy neki kell Katiczát megbüntetni. De azért mégis volt a hű öreg cseléd beszédében egy kis igazság, érezte azt Zsófi is. Persze, hogy jó gyermeket is érhet szerencsétlenség, de mégsem oly gyakran, mint az olyat, a ki daczoskodásból, engedetlenségéből, szilaj pajkosságából olyan dolgokat követ el, melyektől szülei óva intik. Ha Katicza nem felejtkezik meg apja intéséről, nem nyargalás maga, akkor nem is éri a szerencsétlenség.

Több nap multával Katicza láza enyhült, eszmélete visszatért. Most már lassanként ráismert a körülötte levőkre s szétnézegetett. Meg is akart mozdulni, de nagy meglepetésére azt tapasztalta, hogy hiába erőlködik, ez csak fájdalmat okoz neki, de lábait nem bírja megmozdítani. Mikor először kísérlette ezt meg, éppen Zsófi volt mellette.

— Mit akarsz itt? kérde Katicza gyöngye hangon.

— Öröködöm melletted, kedves Katicza.

— Mi szükség mellettem öröködnöd? Nem vagyok én beteg, csak aludtam, nem kell engem őrizni.

— De beteg vagy, Katiczám. Sokáig nem ismertél rá senkire.

— No persze! Már hogy is ne! Mit fecsegsz nekem ilyen bolondot?

— Jó, jó, kedves, csak maradj nyugodtan. Mindjárt behivok valakit, a ki tudja, mit kell most veled tenni.

— Nem kell! fölkelek és kimegyek.

Meg akarta tenni, de nem tudott mozdulni s nagy fájdalmat érzett. Nem értette a dolgot s mérgesen kiáltott fel:

— Jaj, te csuf Zsófi! Almamban akartál kifogni rajtam? Rögtön oldozz fel! Hogy mertél lekötözni?

— Oh Katiczám, hiszen nem vagy lekötözve, hanem súlyosan megsérültél. Nem emlékszel? Leestél a csacsiról...

Most kezdett csak Katicza igazán eszmélni.

— Hogy ne emlékezném ... ma délután kinyargaltam, mig ti oda voltatok.

— Nem ma volt az, van annak már egy hete.

Már ezt megint nem értette a kábult kis beteg. Meg is erőltette a beszélgetés és türelmetlenül elfordította a fejét.

— Egy hete... no persze! Ne fecsegsz... engem nem tehetsz bolonddá,

Lassan-lassan azonban mégis megerősödött annyira, hogy világosan eszmélt és gondolkozott, már tudta, hogy nem tartják lekötve, valami baja van, azért nem tud mozdulni. De hát mi a baja? Hiszen nem tört el a lába, hát mért nem mozdul? Olyan mosolygó napfény árad be az ablakon, — csak nem maradhat itt az ágyban! Már oly rég nem szaladgált kint, nem mászott a fákon, — pedig éppen most érik a gyümölcs a kertben. Ez nagyon bosszantó. Türelmetlenül kérdezte, hogy még holnap is így lesz-e? A jó mama s a többiek visszafojtották könyeiket

s biztatgatták Katiczát, hogy majd más-kép lesz. De mikor egyik nap mult a má-sik után, belátta, hogy valami igen nagy baja van. És ekkor még türelmetlenebb lett.

Makranczos, szeszélyes volt már egészséges korában is, mikor pedig bü-n-tetéstől is félhetett. Most, hogy oly sulyo-san szenvedett, senki sem vette rossz né-ven türelmetlenkedését, boszantásait s így még szeszélyesebbé vált. Most már min-denkinek, úgy vélte, mindent meg kell tenni, a mit ő kíván. Meg is tették, senki sem haragudott meg, bármit mondott a szegény kis beteg. Pedig türelmetlenségé-ben ugyancsak boszantgatott mindenkit, kivált a szelid Zsófikát.

— Eh, már meguntalak, mondá neki egyszer. Eladlak, veszek magamnak más rabszolgálót, a ki jobban el tud mulat-tatni.

Zsófiika ezuttal nem neheztelt meg a sértő tréfán. Inkább mosolygott.

— Jaj, Katicza, nem tudom, talál-nál-e valakit, a ki engem megvegyen.

— Olcsón adlak, hiszen én ajándékba kaptalak anyádtól. Persze, annak sem kellettél, más sem igen ad sokat értted, de majd csak megvesznek, ha olcsón adlak.

— Igen ám, de tudod, ha valaki tul akar adni rossz portékáján, dicsérnie kell, hogy milyen jó. Hát majd te is dicsérj engem, hogy milyen ügyes vagyok. Várj csak, mindjárt megmutatom.

És a jószívü leányka mindenféle tré-fát kigondolt, tánczolt, maskarába öltö-zött, úgy hogy Katicza megfélekedzett betegségéről és jóízüen nevetett. Mikor vége volt a játéknak, így szólt:

— Jaj, de jól elmulattunk! Mondd csak, Zsófiika, hát mért nem haragudtál meg, mikor rabszolgának mondtalak, a ki nem kell már a mamájának sem?

— Mert beteg vagy, Katicza s ör-vendek, akármivel szórakoztathatlak.

És Zsófiika lehajolt a kis beteghez s megcsókolta. Katicza pedig megölelte és visszacsókolta.

— Megállj csak, majd ha egészséges leszek, akkor megint játszunk így, akkor majd én leszek a te rabszolgálód. Nagyon mulatságos lesz.

Zsófiika elfordult, hogy elrejtse kö-nyeit. Szegény Katicza! Arra gondol, mit fog tenni, mikor majd egészséges lesz. De hátha soha sem lesz többé a régi ép, egész-séges Katicza!

A beteg nem tudta, hogy ilyen szo-moru jövő is várhat reá. Csak leste egyik napról a másikra javulását, egyre türel-metlenebbül, úgy hogy ugyancsak sok jó-ságra és türelemre volt szükségök azok-nak, a kik ápolták. Éjjel is virrasztott mellette valaki, s ez éjjel épen a kövér Nánira került a sor, a ki mozdulatlanul, behunyt szemekkel látván Katiczát fe-küdni, azt hitte, hogy alszik. Az ajtóhoz ment tehát s ott halkán beszélgetett a szobaleánynyal, ki épen vizet hozott volt be.

Katicza azonban nem aludt. Elgon-dolkozott azon, hogy mióta beteg, meny-nyit bosszantotta Zsófikát és ez mégis mi-lyen nyájas mindig hozzá, csak azért, mert ő beteg. Katicza nagyon becsületes szívü volt, érezte, hogy ez nem jól van így, ő nem cselekszik helyesen. De akkor hát Zsófiika különb volna. Ezt Katicza sem-

(Folytatása a 150. lapon.)

! Mondd
 aragudtál
 alak, a ki
 n?
 icza s ör-
 atlak.
 eteghez s
 gölelte és
 egészséges
 gy, akkor
 l. Nagyon

rejtse kö-
 ondol, mit
 s lesz. De
 ép, egész-

ilyen szo-
 este egyik
 yre türel-
 ak sok jó-
 gők azok-
 virrasztott
 a a kövér
 mulatlanul,
 aticzáat fe-
 z ajtóhoz
 elgetett a
 ott voltbe.
 lt. Elgon-
 teg, meny-
 mégis mi-
 azért, mert
 etes szívü
 van így, ő
 akkor hát
 ticza sem-
 n.)

FUTÓ ESŐ.

MEGLEPETT az eső, messze a házunktól,
 Az esernyő alá össze szoruljunk jól,
 Elférünk kettecskén.
 Ne is szomorkodjunk tulságosan rajta,
 Csak futó eső ez, a szél majd elhajtja
 S napfény lesz a helyén.

Mint a futó eső, ép olyan a bánat.
 A Gondviseléshez intézd az imádat
 És a bú eloszlik.
 Visszatér az öröm sugaras napfénye,
 Mely elől a bánat nehéz érzeménye
 Mint felhő szétfoszlik.

AH

(Folytatás a 148. laphoz.)

mikép sem szeretette volna elhinni, inkább azzal biztatta magát:

— Én most beteg vagyok . . . a betegnek szabad makranczoskodni . . . a ki egészséges, az köteles ápolni, vigasztalni a beteget és elviselni a boszantásokat. Zsófi-ka csak azt teszi, a mi kötelessége.

Épen ekkor figyelmessé lett arra, hogy a két cseléd az ajtóban beszélget. Bár hal-kan beszélgettek, a mély csöndben tisztán megértette minden szavokat. Épen a kövér Náni szólt:

— Szívemből sajnálom a szerencsétlen gyermeket, de a mi igaz, már csak igaz. Maga okozta a baját és most nemhogy türelmesen viselné, hanem már igazán szinte kiállhatatlan. Utoljára sem fogjuk győzni, mindnyájan belefáradunk. Most még rosszabb, mint a mikor egészséges volt. Hát még mi lesz ezután! Mert hát nem lesz ám vége a bajának, talán örökre is így marad.

— Az már bizony nagy szerencsétlenség! felelé a szobaleány. De legalább megszelídítette volna a betegség! Szó sincs róla! Örül az ember, ha nincs mellette. Ha az a kedves kis Zsófi-ka kisasszony volna beteg, egymással pörölnénk, hogy ki legyen tovább mellette, olyan nyájas, kedves, olyan hálás akár csak egy jó szóért is. Bezzeg ez a Katicza kisasszony soba még csak annyit sem mond, hogy: »köszönöm!« Akármennyit fáradunk is vele, akárhogy keressük a kedvét, mindig csak durván, hetykén szól és csak azon töri a fejét, mivel bosszanthat meg.

— Már az igaz! Bizony pedig rá fog szorulni a mások jószágára! Szomorú

lesz az ő egész élete, ha ily nyomorék marad.

Katicza elfojtott lélekzettel hallgatta ezt a beszédet. Nehányszor közbe akart kiáltani, össze akarta szidni a két cselédet. Hogy merészelnék azok úgy beszélni róla, hogy merik őt ócsárolni? De aztán mégsem szólt, mert egészen meghökkent, mikor azt hallotta, hogy úgy beszélnek róla, mint a ki egész életén át ilyen szomorú állapotban fog maradni. Lehetséges volna-e ez? Hiszen ez rettenetes volna! És honnan tudják azt?

Kezdte magát biztatni.

— No persze! Ostoba cselédek! Tudnak is ők valamit! Összevissza fecsegnek mindenféle együgyűséget. Mamácska nem azt mondta . . . az öreg orvos sem . . . azok pedig jobban tudják. Majd ha fölkelek, csak azért is ugyancsak megtréfálok valamivel a kövér Nánit . . . majd eszébe jut akkor, milyen bolondságot beszélt rólam.

Ezzel a biztatással álomba merült. De másnap reggel mégis csak újra eszébe jutott, a mit hallott és olyasmit érzett, mintha nagyon, de nagyon rosszul volna az ő dolga mindenképen. Bármennyire nem akarta, kénytelen volt elhinni, hogy őt nem szeretik. Zsófikáról pedig mindenki úgy beszél, mint a kit csak szeretni lehet, a kiért szívesen viselnének minden fáradságot. Az okát is tudja most már . . . és nem tagadhatja el, hogy igazuk van . . . Fáradoznak körülötte, s ő háládatlan . . . És mit beszéltek arról, hogy ő mindig ilyen szomorú állapotban marad? Hát ha ez mégis igaz lenne, hallották valakitől? Hogy ő soha sem fog többé fölkelni,

szaladgálni, fára mászni, lapdázni, — oh, ez borzasztó volna!

Nem is tűrhette el ezt a gondolatot s mihelyt a mama bejött, izgatottan kérde?

— Mamácska, mikor fogok már fölkelhetni?

Persze, ha a jó mama erre felelni tudott volna! Maga is mindig könyezve gondolt erre a kérdésre és csak arra törekedett, hogy a szegény kis beteg ne is sejtse a veszedelmet. Hadd higgye, hogy baja nem igen nagy.

Lehajolt hozzá, megsimogatta, megcsókolta és gyöngéden monda:

— Légy türelmes, kedvesem. A Gondviselés majd megsegít.

— Igen, de én azt akarom, hogy hamar segítsen. Nagyon unalmas itt az ágyban feküdni.

— Majd jobban léssz. Már most is jobban vagy.

— Az nem ér semmit... Miért nem igazítják meg a lábaimat, hogy már mozgathassam? Mikor fogok kimehetni? Ugy-e, két vagy három nap múlva már jobban leszek?

A szegény jó mama nem tudta, mit mondjon. Nem akarta busítani azzal, hogy egyhamar nem fog lábra állhatni, de biztatni sem akarta a gyors felgyógyulással, mert a csalódás aztán csak még türelmetlenebbé tenné a szegény kis beteget. Azért hát így szólt:

— Ne törd effélén a fejedet, kedves gyermekem. A jó orvos mindent megtesz, a mit lehet. Csak légy türelmes, a jó isten majd megsegít.

(Folytatása következik.)

KEDVES ÉS ÁLMOS.

— Mese. —

Elmeséli *Dorina néni.*

AJ DANÁBAN, réges-régen, mikor még tündér is élt a mesében, volt valahol két testvér. Egyikök szelid, de eleven volt és csak akkor igazán boldog, ha mással is megoszthatta örömet. A másik sem volt épen rossz, de mindjárt szinte szerencsétlennek érezte magát, ha abban, a mi neki örömet okozott, más is óhajtott résztvenni. Aztán a legkisebb fáradtság teher volt számára, még ha saját magáért kellett is annak magát alávetnie. Szerette, ha más tette az ölébe a piros almát, a mely lábaihoz hullott.

E két testvér egyszer puha pázsiton heverve élvezte az áldott nap melegét, melynek sugarai csak annyira szűrődtek a sűrű lombokon keresztül, hogy kedves meleget terjesztettek körülök, a nélkül, hogy égető hevét érezték volna. Az ég kék vala, a pázsit még ragyogott a harmatgyöngyöktől, melyeket jótékony tündérek hintettek el az éjjel, egy forró nap után, hogy a természet kedves gyermekei, az ékes virágok üdülést nyerjenek.

— Hogy megújul minden a jó tündérek szorgos keze alatt! szolt Kedves; ez volt neve a jószívű fiúnak.

— Bizony nagy bolondság, felelt Álmos, a másik fiu. Bolondság másnak a kedvéért fáradozni és a mi szépet vagy jót szerzett valaki, azt feláldozni olyan-nak, a ki a kis ujját sem mozdította végette. Te is, Kedves, bolond voltál hogy ide hoztad mellém azt a sok szép gyümölcsöt; már csak azért is, hogy én

ettem meg a javát; de még azért is, hogy jövőre el akarván magamat látni, ugy agyontömtem magamat, hogy nem csak jóllaktam, hanem megundo-rodtam.

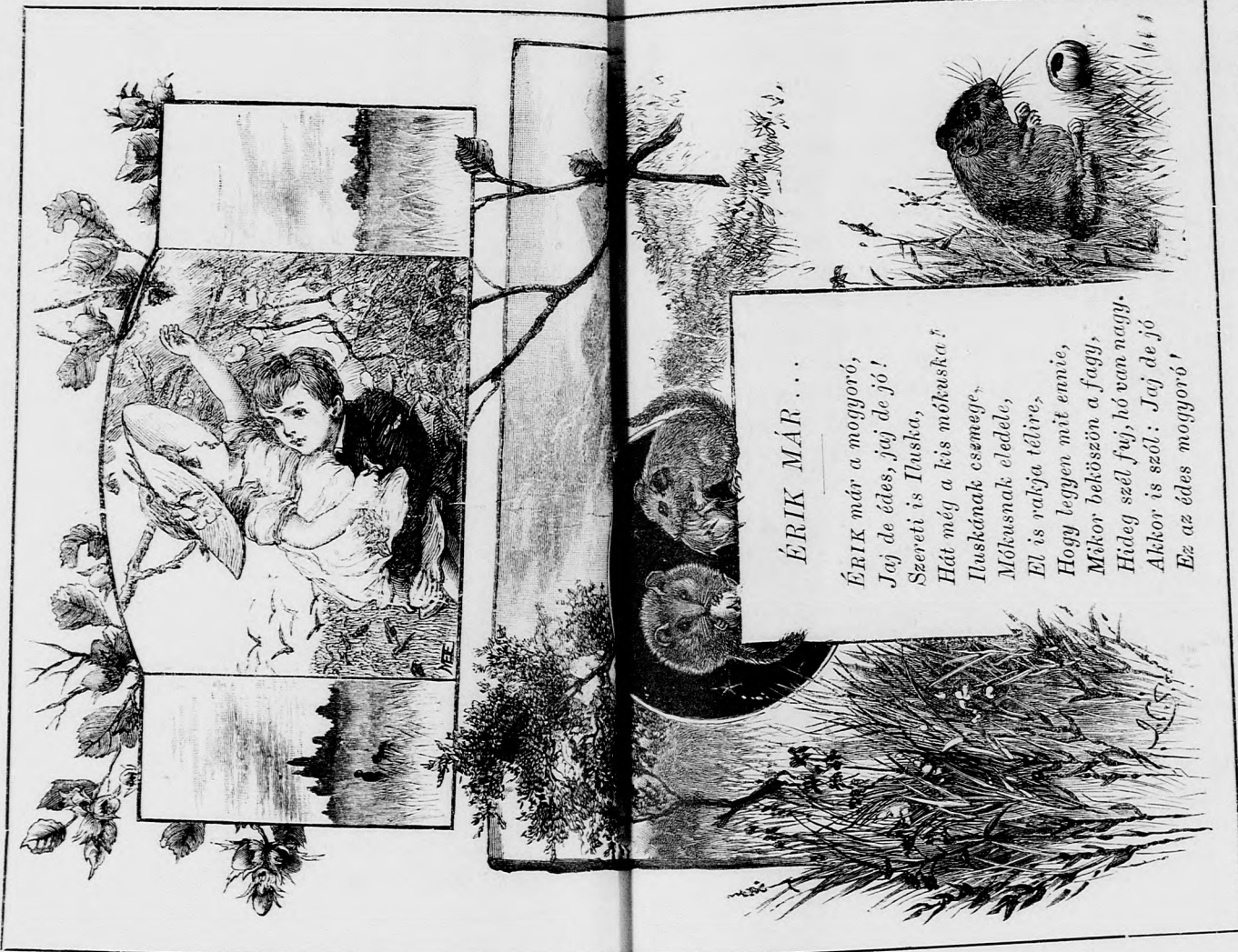
— Jer velem, szölt Kedves, számba sem véve testvére megszokott torzsalkodásait. Hordjunk friss füvet a napra; ha megszárad, olyan jó lesz rajta pihenni; üdítő szaga álmot hoz, és az elfeledteti velünk, ha volt mit szenvednünk.

Még nem is ért rá Álmos ellenvetést tenni, midőn elébük rebhent egy szép tündér, ki megszólította és felhívta őket, hogy kövessék lépteit.

— Jertek csak, jertek, biztatta a tündér a félénk fiukat; hatalmában van mindenkít olyan sorsba helyezni, a minőt óhajt magának. Hallottam beszélgetés-teket, de meg régen is figyelemmel kísérlek benneteket: én vagyok az a tündér, a ki őrzésteekre van rendelve. Eddig meg is védtelek minden bajtól, — de most már nagyok lesztek és meg van nekem engedve, hogy erő-töket próbára tegyem, hogy meglássam, hová vezet hajlamotok, melyet a szerint fogtok követni, a mint szivetek ösztönöz. Jól vigyázzatok tehát, hogy el ne tévesszék a helyes utat,

mert az egyik boldogságra, a másik gyakran örök szerencsétlenségre vezet.

Erre a tündér a két fiut kézen fogta

ÉRIK MÁR...

ÉRIK már a moggyoró,
Jaj de édes, jaj de jó!
Szereti is Iluska,
Hát még a kis mókuska?
Iluskának eszege,
Mókusnak eledele,
El is rakja télire,
Hogy legyen mit ennie,
Mikor beköszön a fagy,
Hideg szél fúj, hó van nagy.
Akkor is szól: Jaj de jó
Ez az édes moggyoró!

és repült velük a kék tengeren át egy szigetre. Ott megállapodott velök és engedte, hogy nézzenek körül.

Először is egy valóságos tündérpalotán akadt meg bámuló szemök.

Olyan volt ez a palota, minőt az em-

vénzet alkotott egy búbajos kertet, mely ragyogó gyémántból faragott rácsozattal volt körülveve. A ki e rácsozaton belül

jutott, örök boldog életet élt; hanem csak olyan örömek kínálkoztak ott neki, minőkkel a gyermekek bérik; de ezeket a legnagyobb teljességben élvezhette. Csak gondolni kellett neki aranyos almára, már ott gurult asztalán; ha aztán ellökte, még alig érintette, már ismét a fán csüggött és ott gyönyörködteté szemét pirosan ragyogó színével a zöld lomb között. édes illatát meg a szellő hajtá körébe, hogy élvezze azt, ha zamatja már sok az ingyencz gyomrának.

Igy volt ez minden egyébbel is. Ha aludni akart, rózsák fonták össze tövistelen indáikat s bölcsőt alkotva, kedves illatukkal szenderíték el az álmodozót, midőn óvó lombjuk alá hanyatlott. Zenehijával sem volt a tündérlak: a legkedvesebb dal ébreszté fel üdítő álmából a szendergőt, madarak tarka serge zengette és kísérte mindenféle lépteit, a mig csöndre nem vágyott ismét. Ezt a csöndet, mely kíván-

bernek még képzelete sem bir teremteni, nem hogy hogy felépíteni tudná halandó. A palota környékén a legcsodásabb nő-

ságra mint varázslatra beállott, még az tevé kedvessé, hogy az eltűnt csevegő madarak helyett ezernyi lepke jelent meg

és pillogó szárnyon tova suhanva, arra látszottak inteni a virágokat, hogy:

»Halkan, halkan, csendesen
Fesledezzék szírmotok,
Kelyhetekből hintsetek
Szerte bűvös illatot.«

És nyilott a virág és szállott az illat az önfeledt bámuló két ifju felé. Hatalmába kerítette őket a csodás látvány, mely elébök tárult és szédülve tántorogtak a kapu felé, mely előttük tárva volt.

— Nem ugy, szólt a tündér. E helyet már láttuk, de választani csak kettő közül lehet. Menjünk odább.

Kelletlenül lépdelt Álmos a tündér után, míg Kedves, az őt hívó csengő szöszatra mintegy föleszmélve, vidáman kelt utra, várva, hogy újabb csodát mutasson neki a tündér, ki erre olyan nagyon képesnek bizonyult.

A tündér kezén nagyon hamar fordul a szerencse. Alig jutottak egy erdtől környezett tisztásra, midőn megállapodásra készíté őket egy élesen sikoltó hang. Kedves ennek hallatára mindent feledve, előre futott, amint a sirva esdeklő hang beljebb csalogatta az erdőbe. Álmos a tündérrel nyomban követte s egy csermely szélén érte utól, amint erősen neki volt fohászodva, hogy egy nálánál jóval nagyobb, megsebesült fiut egy gyöppadra helyezzen. Nem bírván az elalélt fiuval, odaszólt Álmosnak:

— Jer, tagadd meg egyszer jó cselekedet kedvéért nevedet és segíts e szerencsétlent úgy elhelyezni, hogy sebet, melyet valami vadállat ejtett rajta, kimoshassam; vagy hozz laput, fűvet, melynek ereje meggyógyítja a vérző sebet.

Álmos mind e sürgetésre tétlen állott és csak azt látszott tekintete kérdeni a tündértől: hát e sivár hely és a varázspalota közt van-e a választás? és önkénytelenül felkiáltott:

— Inkább a halál országa, örökös nyugalmával, legyen az enyém, mint e vad, kietlen táj. Tigrissel és hiénával nem osztozom a keservesen szerzett falaton!

— Szabad a választás, szólt komolyan a tündér. E zöld vidék termi a mennyei malasztot annak, a ki tünni és szenvedni képes. — Amott tündéri varázs óvja a halandót bajtól. Az ott a gyermekkor tündérországa. Ez itt, mint mondtam, a szenvedőké, de egyszersmind a bátraké, kik el merik vállalni a küzdelmet, a mi reájok vár, hogy olyan boldogok legyenek, a minő az ember e földön lehet, ha Isten akarja.

— Ki az az Isten? kérde Álmos, kapva az alkalmon, hogy egy olyan valakivel ismerkedhetik talán meg, kivel könnyebben meg lehet alkudni a boldogság árára, mint a tündérrel.

— Keresd, és megtalálod; felelt a tündér és eltűnt.

Bambán, sirva állott most magában Álmos, de mekkora volt öröme, midőn könyein keresztül csillogott a tündérpalota kertje.

— Jőjj Kedves, menjünk, mondá. Fáradt és éhes vagyok; jó lesz ott a tündérkertben lakomázni és heverészni a rózsa lombja közt.

— És itt hagyni a szenvedőt, martalékul a vadállatnak, melynek körme közül alig hogy kiszabadult! felelé Kedves.

Nem, soha, nem hagyom el a szenvedőt, érjen bármi sors engemet.

— Esztelen! Maradj hát magad a fájdalommal és búval. Neked a sirás, amint látom, ugys valami kedves bűvös zene, maga után vonz, bárhonnét meghalod. Maradj, hallgasd a jajszót, keresd a bajt, a mennyit akarod!

És szaporábban, mint valaha, lépdelt a gyémánt-rácsozat felé, melynek kapuja, a mint belépett rajta, nagy robajjal bezáródott mögötte.

Álmos visszafordult e zajra és látva a zárt kaput, megkísérlé kinyitni, de nem sikerült.

— Annál jobb, gondolá [magában]; én ki nem mehetek ugyan, de, úgy látszik, más sem jöhet be és így a boldogság tanúja kizárólag az enyém.

Mig Álmos, vágyainak netovábbját elérve, a boldogságtól ittasan őgyelgett kertjében, Kedves nem sajnálva, hogy ki van zárva a varázskörből, melyen belül a boldogság virúl, szorgosan kötözte a megsérült sebeit. Egyelőre nem érdekelte semmi, csak ápoltjának jóléte. Szive örömtől dobbant meg, midőn az szemeit felnyitva, az első üdítő álmom után feléje mosolygott, mintegy néma köszönetet mondva neki jóságáért.

A jó tett sokszor hamar megleli jutalmát. Kedves egy hű, jó barátot szerzett magának a fiuban, kit megmentett és fölápolt sebeiből. Pedig egy jó barát-nál nincs nagyobb segítő a bajban. Ezt gyakran volt alkalma tapasztalni Kedvesnek; mert sok száz esztendőtt élve keresztül abban a világban, melyet szenvedéseivel, bujával együtt önként választott

magának lakhelyül, sok fáradság és küzdelem volt kísézője, míg első, galyakból épült kunyhóját márvány-palota váltotta fel.

Olyan embernek, ki sokáig él, bő alkalma nyílik sokat tapasztalni és a tapasztaltat aztán javára fordítani. De nemcsak a maga, hanem mások hasznára is lehet az olyan ember, ki tapasztalatait értékesíteni tudja.

Kedves nem magáért, hanem másokért élt az ő világában. Először is jó barátjával szövetkezve, mindent elkövettek ketten egymás kedvéért, hogy kölcsönösen emeljék boldogságukat. Egész nap dolgoztak, fáradtak, hogy egymást fölülmulják abbéli igyekezetükben. Gyakran lestek rájuk szép kis tündérek, midőn így egymást fölülmulva dolgozott a két fiu, sokszor megesett rajtuk, hogy dolog közben elfeledkeztek még eleségről is gondoskodni. Meglátták ezt a tündérek, és ki frissebben tudott, rebbent a hűs forráshoz, az egyik üdítő ital vizéért, a másik gyümölcsöt hozott, vagy kecskét terelt a fiuk utjába, hogy friss tejjel is erősithessék magukat.

A tündérekéssankint úgy megszokták a két fiu társaságát, hogy végre egészen körükben maradtak. Így már többen lévén együtt, hol egyikük, hol másikk, távolabbra is bátorkodott menni. Ilyen kirándulások alkalmával mindig csatlakozott hozzájuk hol egy, hol más, kit szintén magányosan találtak küzdve az élettel; együvé kerülve aztán, annál boldogabban éltek, mert a segítő szellemké is, a jó kis tündéreké, aszerint csatlakoztak hozzájuk, amint szükség volt az ő ügyes fürge kezökre. Ki tudná azt elmondani, mennyit fáradt e mindég ragaszkodó

nép a Kedves bölcs vezérlete alatt, a kit a fáradhatatlan munkálkodás melletti tapasztalat oda is elvezetett, hol az ész is párosul a szívvel, azaz nem csak jó volt, hanem okos is lett abbéli fáradhatatlan munkájában, hogy másokat boldoggá tegyen. De ő maga, mindazok közt, kiket boldoggá tett, mégis a legboldogabb volt, mert tudta, hogy nélküle valamennyien csak tévelygő ügyefogyottak maradtak volna.

Jól ment a dolga Álmosnak is tündér-álmai közt, melyekbe el volt egészen me-

rülve. De végre is kialussza magát az ember és jóllakik a jóléttel, ha egyebet nem képes tenni, mint eltelni a lehulló mannával.

Álmos is ébredezni kezdett mély álma után; aztán körülnézett, de bátyját nem látva maga mellett — nagyot sóhajtott, hogy bár láthatná őt bátyja és gyönyörködhetnék az ő boldogságában, vagy legalább ő láthatná végre bátyját, kit olyan régen hagyott künn abban a csunya, rideg világban a beteg fiuval, kinek életéért a fenevadak ellen küzdött.

NAGY TANÁCSKOZÁS. (Lásd a 160. lapon.)

— Szegényt talán meg is ette azóta a farkas; bárcsak erővel behoztam volna ide magammal.

Igy sóhajtozva vágyakozott testvére után és csak dörzsölte a világosságtól elszokott szemét, mert sehogysem akarta hinni, hogy való az, a mit látott.

Nem tündérország, de egy más, nem is varázslatra a semmiből kibontakozott, de munka és összetartó szeretet ereje által teremtett szép világ tárult fel előtte azon a végzetes helyen tul, hol egykor

testvérét elhagyta; és e világ feje, odaadó szeretettel körülvelt uralkodója Kedves volt.

Álmos tagjai a sok heveréstől ernyedten ösztönszerűleg mozgásra vágytak: körüljárta tehát tündéri tanyáját. Önkénytelenül a kapu felé tartott, hogy a megszokott és így semmi ingerrel nem bíró jóléttől legalább rövid időre meneküljön. De az ujságvágy is felizgatta az oly sokáig tétlenségben heverőt. Szerette volna tudni, miként keletkezett az az új világ,

mely te
elibe tár
nagyon
választó
a tündé
hogy bá
mely ő

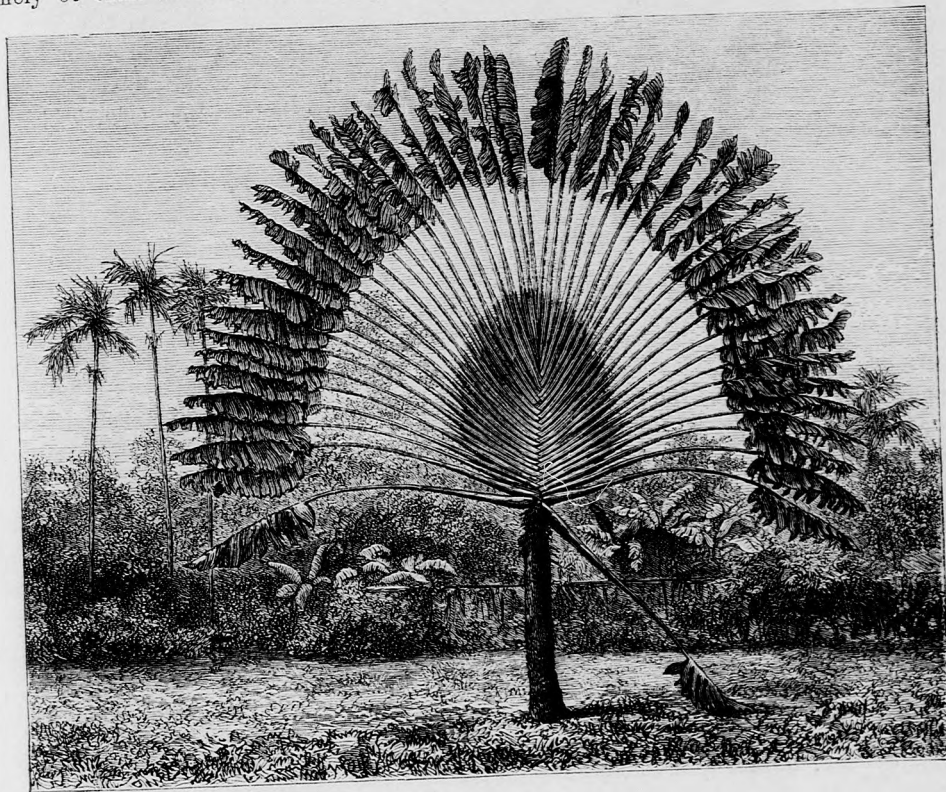

hogy
mi á
hassa
jólét
önké
bám

mely testvére utáni vágyakozása közben elibe tárult és melybe most majdnem olyan nagyon vágyott, mint hajdan ide a magaválasztotta börtönbe. Mert börtön volt az a tündértanya, melyben lakott, — mint a hogy börtön a tudatlan ember világa, a mely őt szűk korlátok közé szorítja és a

melyben csak addig lehet boldog, míg a tudásvágy fel nem ébred lelkében, melyet ki nem elégithetve, a legnagyobb kínokat szenved.

Kedves, a ki a szeretet érzetétől indítva, hogy mindig több és több jót tehessen, folytonosan azon igyekezett,

A VÁNDOR KUTJA. (Lásd a 159. lapon.)

hogy minél több ismeretet szerezzen, a mi által mindnyájuk jólétét előmozdithassa, végre elérte azt, hogy nemcsak a jólétét szerezte meg alattvalóinak, kik önként választották fejedelmökké, hanem bámulatukat és csodálatukat is kiérde-

melte művei által, melyekben, folytonos kitartó igyekezetét látva, a tündérek sem szüntek meg őt segíteni.

Midőn magányba vonulva — Kedves eltűnődött és elgondolkozott, miként hozzon valami új művet létre, egy-egy

ragyogó tündérke szállt le a magasból és csodás képekben rajzolta elébe a terv kivitelét. Kedves egészen belemélyedt e képek nézésébe és midőn azok eltűntek előle, azt hitte, hogy álmodott és hálát adott Istennek, hogy álmában új eszmét adott műve megteremtéséhez. Mert Kedves már megismerte az Istent, mint a hogy mindenki megismeri a mennyei atyát, a ki műveit szemléli és végtelen hatalmát, jóságát elismeri, melyek nélkül az emberi erő semmivé lesz és melyek segélyében csak az részesül, a ki tiszta szívvel keresi az ő világát.

Amott pedig fogva volt Álmos, saját akarata folytán. Mig fogságába a tétlenek réme, az unalom be nem férközött, addig jól ment a dolga; élt boldogan, élvezve paradicsoma áldásait. De amint az unalom ráakadt, — azzal kezdte büntetni önző tunya lelkét, hogy vágyakat keltett benne olyan dolgok után, melyeket nem látott.

Igy tündődött el azon: hogy vajjon mi lett testvéréből Kedvesből? Ennek megtudása nem ütköztén a tündérpalota törvényeibe, álmából egyszer felébredve, úgy látta maga előtt a Kedves által létrehozott világot, melyben minden fel volt lelhető, a mit szorgalom és tudomány teremthet. Ugy állott ő előtte, tudatlan előtt e világ, mint egy újabb tündérország, a mely sokkal [szébb az övénél, mert az övé, bár csodás voltát megtartja, de mindég a régi marad, míg amaz, a mely most tárul fel előtte, azzal a tulajdonnal bír, hogy napról-napra gyarapodik, új műveket, új csodákat hoz létre.

Soká, soká nézte Álmos az előtte feltárult új világot. Eleinte úgy el volt

fogulva a lelke, hogy eszébe sem jutott kezét a kapu kilincsére tenni, mely előtt már oly sok idő óta állott. A hatalomnái fogva, mellyel birt, hogy csak kívánnia kellett és ohajtása azonnal teljesült — sok, sok kép tűnt fel előtte a Kedves országából. Látott kicsi kunyhókat; ezek előtt kis kerteket játszó gyermekekkel és turbékoló galambokkal az ereszen; látott palota-sorokat, melyeket művészi kezek emeltek márványból és melyeknek büszke méltóságán meglátszott, hogy bájos tündérek: az eszme szellemkéi vezették az építő művész alkotó kezét. Kerteket, mezőket hullámozó vetéssel hozott elibe a varázshatalom, amint mondogatá magában: mi van, és még mi van a Kedves országában?

A rengő vetést sötét erdő váltotta fel; melynek az aljában elterülő gyepen ezernyi virág pompázott, pillangót csalva oda, hogy kedvesebbé tegye a tájat, melyen a madarak csevegését hallani vélte Álmos. Merengéséből eszméletre térve, már nem akart szemének hinni, midőn a hullámozó tenger szebbnél szebb hajót hozott elibe, melyeket úszó palotáknak nézett. Épen úgy volt a gőzmozdony hajtott kocsikkal, melyeknek hosszú sora tűnt fel szemei előtt, mignem a távolság köde elnyelte szemei elől.

A hajók különösen megragadták Álmos figyelmét.

— Ezekben szeretnék lakni: mennék ez uszó palotákban, a hová akarok, — csak ott szállnék ki, hol a vidék megnyerné tetszésemet.

De látta, hogy gondolata — most először — nem megy rögtön teljesedésbe.

Szinte m
dett, hog
mely kö
szabadul
het át.

—
hajta a
És

előtte eg
ben, pon
Szép fe
közt, a r
köves k
himzést
lebbenté
ken tart
kellett
egy la
emelt d
villogó
tája fel
jezni, h
az ő né

—
sült né
mert r
hogy m
koroná
és a k
az a m
együvé
alkossa

Á
rá nem
előtte
gyémá
ján vé
dott.
itten ö

Szinte megrettent, aztán ismét örülni kezdett, hogy talán végére jár a varázslat, a mely körülveszi és ő most már innét szabadulva, ama másik szép világba mehet át.

— Bár meglátnám ott Kedvest! sóhajta a boldog viszontlátás reményében.

És alig gondolá ezt, már feltűnt előtte egy kép, melyen Kedvest látta, fényben, pompában, ezernyi néptől körülvéve. Szép fehér paripán ügetett a sokaság közt, a mely sorfalat képezett; fején ékös korona ragyogott — és míg arany himzéstől terhes palástját meg-meglebbenté a szél, vágatva haladt tova, féken tartva a tüzes paripát, melynek meg kellett állni, midőn az ő erős keze akarta: egy lassan hömpölygő folyó partján emelt dombtetőn. Itt, hüvelyéből kirántva villogó kardját, bátran vágott a világ négy tája felé — mintha azt akarta volna jelezni, hogy: bár honnét fenyegetse vész az ő népét, mindenkor kész azt megvédeni.

— Éljen a király! harsogott a lelkesült nép ajkán egy szívvvel egy lélekkel, mert mindnyája teljes szívéből óhajtá, hogy még nagyon sokáig éljen az, kinek koronáztatása éppen az imént ment végbe és a kinek szárnyai alatt nagyra nőtt az a nép, melyet az ő szeretete vezérelt együvé, hogy nagy és boldog országot alkossanak.

Álmos, feledve hogy ő rab, hogy ő rá nem vár szabadulás, elragadtatva az előtte lefolyt jelenet által, nekirohant a gyémánt korlátnak. Keményen zárt kapuján véresre zuzta fejét, és visszatántorodott. Akkor vette észre ismét, hogy ő itten örökre fogva van. Ő, a ki nem akart

soha másokért fáradozni, most mindenki által el van hagyatva, egyedül áll a világban. Boldogsága, kincse elveszté előtte értékét, mint olyan kincs, melyet nem oszthat meg senkivel, hogy másokat is lásson örülni.

(Vége következik.)

BUCSU-HEVERÉS.

(Képpel a czimlapon.)

VÉGE a vakáczióknak
Holnap reggel pakolunk
S azután az iskolába, —
A városba rukkolunk.

*Milyen pompásan mulattunk!
Milyen kedves volt a nyár!
Csakhogy nagyon gyorsan mult el, —
Ugy-e, Bella, ez nagy kár!*

*Nem hiszed? Tán nem is úgy van.
Játékból sem jó a sok,
Csak szorgalmas munka után
Édesek a szünnapok.*

*Hát nem bánom, csak pakoljunk
S legyünk serény tanulók:
Eszteendőre akkor ismét
Lesz boldog vakáczióknak!*

A VÁNDOR KUTJA.

(Képpel a 157. lapon.)

HA képre néztek, bizonyosan azt kérdeitek, hol a kut? Nem látni ott kutat, csak egy sajátságos alaku fát, mely és ez a legyezőhöz hasonlít. Ugy is van és ez a legyező alaku fa a »vándor kutja.«

A forró égöv alatt, leginkább Madagaskar szigetén, de Singaporeban is (keressétek meg a térképen) található ezt a gyönyörű fát, mely a pálmák egyik faja. Nevezik legyező-pálmának is és ez a név szintén illik rá, csakhogy persze ez a le-

gyező kissé nagyocska. Nem igen magas törzséből olyan rendben nőnek ki a levelei, mint a kinyilott legyezőnek az ágai. Az egyes levelek hatalmas darabok, teljesen kinőve 10—15, lábnyi hosszúak. Az ottani lakosok arra használják, hogy házaikat fődik be vele.

De nem a szép formája által lett ez a pálma nevezetessé, hanem ama tulajdonságával, hogy mindenkor jó hűsítő italt nyújt a szomszédnak. Mert sajátosága, hogy a nedvességet, melyet az esős időszakban bőven felszív magába, megtartja nagyon sokáig, még akkor is, mikor már a száraz, forró évszak uralkodik. Minden egyes levél ad egy nagy serlegnyi vizet, még pedig igen kellemes ízűt s nem is nehéz hozzájutni: csak bele kell vágni a levél tövébe s a nedv kicsorog az alája tartott edénybe.

Ama forró tájakon, a hol hónapokig bizonyosan perzsel a nap s gyakran megszűri földön nem található vizet, nagy áldás ez a pálmafa. Sok eltikkadt vándornak nyújt üdülést és ezért kapta azt a nevet, hogy »a vándor kutja«.

NAGY TANÁCSKOZÁS.

(Képpel a 156. lapon.)

FONTOS, nagyon fontos dolog volt az. A mennyire Lini, Tini, Minni emlékeztek, még soha sem kellett ilyen fontos dolgot eldönteniök.

Minni és Tini szépen játszottak a bábuval, mikor odaért hozzájuk Lini.

— Nagy ujságot mondok, szólt fontos képpel.

Minni és Tini szerették a nagy ujságot, kivált ha arról szól, hogy a konyhában rétes vagy pogácsa sült. De most Lini egészen másféle ujságot tudott.

— Megfoghatunk egy kis madarat, ha akarunk.

— Hogyan? Hiszen a madár elröpül, szólt Minni.

— El bizony, mi pedig nem tudunk röpködni, tevé hozzá Tini.

— Nem is szükséges, felelé Lini. Az a kis madárka nem tud röpködni, még egészen piczike, ott fekszik a földön a fa alatt, bizonyosan kiesett a fészekből.

— Oh szegényke! Mennyire megüthette magát! szólt a jó Tini.

— És mamája mennyire fog busulni miatta! mondá Minni.

— Az ám! szólt Lini elgondolkozva. Ha nagyok volnánk, segitenénk rajta, de én... én nem tudom, hogy lehetne segíteni.

— Én sem! jegyzé meg Minni busan.

— De hát akkor mit csináljunk? Képzeljétek csak, ha mi esnénk le a fáról és nem segitene senki, milyen rossz volna az!

Erre bizony borzasztó volt gondolni is. De épen mert ez a gondolat nagyon meghatotta őket, addig tanácskoztak, míg végre igen okosat végeztek.

— Elmegyünk apácskához, megkérjük, hogy segítsen a szegény madárkán.

El is mentek s az apa segített is, a kertészszel visszatétette a madárkát a fészekbe.

Ekképen a piczike Tini, Lini, Minni nagy tanácskozásának jótékonyság lett a vége. Az a kis madárka pedig azután szépen felnőtt és egész nyáron át gyönyörű dalolással mondott köszönetet a jószívű kicsinyeknek.

BETÜREJTVÉNY.

Van 7 a, 2 b, 1 d, 1 g, 2 h, 1 i, 2 j, 4 l, 2 m, 4 n, 4 o, 1 r, 2 s, 1 t, 2 u.

Ezek a betűk úgy rendezendők el, hogy a középső keresztet alkotó sor egy nevezetes magyar király nevét jelentse. Az első sor egy betű, a második egy gerinces állat, a harmadik egy tiszántuli város, a negyedik egy 15-dik századbeli magyar hős, ötödik a fönnemlített király neve, a hatodik egy tó hazánkban, a hetedik egy emlős állat, a nyolcadik egy nemes ital, a kilencedik egy betű.